

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMMANA.

SE VENA 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

DEJUNI AB ABSTINENCIA.

REFRANS.

Hi ha qui diu que 'ls refrans que corran de boca en boca entre'l poble, son lo compendi de la sabiduría humana.

—«Entre ells n' hi trobaréu, diuen sos admiradors, per tots los cassos de la vida: no 'us pot succehir res que no estiga previst: aprenéulos de memoria y seréu felissos.»

Verdaderament se coneix que 'ls autors dels refrans haurian pogut ser catedràtics de gramàtica parda: tal es la filosofia qu' inclouhen.

Pero com que no sempre devian estar del mateix humor, véuse aquí que moltes vegades lo que feyan ab las mans ho desfeyan ab los péus, de tal modo que si un hagués de regirse al péu de la lletra pèls refrans qu' existeixen, seria cosa de pèdrehi l' *oremus*.

Un dia l' autor del refran devia veure un pilet vestit de senyor, donantse molt tó, parlant de milions y de grans empresas: los pipiolis l' escoltavan cayéntloshi la baba: anava tant ben vestit y parlava tant bè, que ¿quartos demanas pèls tèsus projectes?... Aquí tenç duros y no t' apuris per tant poca cosa.

Al últim l' home arreplega y desapareixent de l' escena 'ls deixa á tots ab un pam de nas. No 'u vol vosté, si 'l refran diu: «*La vestidura fà la figura.*»

Es per lo contrari un home de bons intents; pero que no t' eloqüencia d' aquell, ni l' aspecte de home de quartos, qui demana ajuda... Desseguit: ¿Hont vá aquest palurdo?... Refrán també: «*Per mes que la mona 's vesteixi de seda, mona 's queda.*»

Un home de poca figura desfá una gran intriga.

Ja se vé: «*Un mosquit espatlla una orga.*»

Es al revés que un fabricant molt rich deixa á tot un poble sense treball: Refrán contrari:—«*Los peixos grossos se menjan als petits.*»

Un home vell diuen que no serveix per res: es un trasto inútil ¿vritat?

«*Caldera vella, forats y bonys.*»

Pero al costat de aquest, ni ha un altre que assegura tot lo contrari:

«*Gallina vella, fà bon caldo.*»

¿En quin dels dos posarém fé?

La conveniencia del home está magníficament determinada pèls refrans. Sembla que no hi ha mes que seguirlos á ulls cluchs pera no cometre cap ensopegada. Y no obstant, un refrá catalá 'ns diu:

—«*Cobra fama y càlat á jebre.*»

Y á la cantonada ne surt un de castellá que 'ns diu:

—«*Fiate en la Virgen y no corras.*»

Are us aconsella: «*A la taula y al lit al primer crit.*» Y si asseyentvos al menjador vos aplaquéu la cassussa endrapant mes del regular, ja 'us está dihent: «*Per la boca mor lo peix*» y si l' escalfor del lit fá que no 'us llevéu á l' hora per compareixre al treball, ja 'us adverteix refunfunyant: —«*Qui essent jove no treballa, quan es vell dorm á la palla.*»

Lo mateix succeheix, quan per inspirarvos confiansa vos diu: «*Qui fà avuy, farà demá;*» y si refiats d' aixó, lo dia següent vos moriu de gana, ja desseguit l' hi sentiu á dir: «*Mal vá qui no pensa ab l' endemá.*»

Y en sentit contrari vos diu un dia qu' estéu entre penas y treballs:—«*Del mal lo menos.*»

Pero succeheix que d' aquell mal sense saber com, vos ne resurt un bè: ja 'l teniu dihentvos:—«*No hi há mal que per bé no vinga.*» ¿Y donchs si es aixís perque del mal n' hem de pendre 'l menos?

De modo que 'ls refrans son tant sabis que sempre tenen la rahó.

Veritat es qu'ells ab ells se donan castanyas las mes de las vegadas: pero contrariats y tot, vé un dia que serveix cada un pèl seu cas: y quan no, tots junts serveixen per una cosa y es la que havem dit ja: serveixen pera que un hom perdi 'l senderi, si vol seguirlos tots.

Hi ha refrans que son una ironía. Per exemple aquell que diu:—«*Lo fart no coneix al deju.*»

¡Ah! Preguntéuho als governants de tots los temps y podrán tornarvos la resposta. Precisament los dejuns se queixan de que 'ls farts los coneegan massa.

N' hi ha un altre que diu:—«*Lo be no es conegut fins qu' es perdut.*»

¡Mentida inmensa! Quan se pert lo bè, l' únich que 's coneix es lo mal, y res mes que 'l mal. Figuréus un empleat que l' hi netejan la menjadora: al dia següent que ha perdut l' empleo no coneix mes que 'l modo de morirse de gana, y may he sentit á dir, ni tots los refrans plegats podrán ferme creure, que la fam siga un bè.

En cambi n' hi ha d' altres que son molt certs, per exemple aquell que diu:—«*A sans y á minyons no 'ls prometis que no 'ls dons.*»

¡Es terrible prometre y no cumplir!

Y no parlém aquí com espanyols, ahont los governs sempre 'ns prometen la felicitat mes gran, y aquesta senyora may arriba, perque s' ha de atendre que 'ls espanyols ni som sants ni som minyons: no som sants perque 'ns falta la virtut, ni som minyons perque ja fá temps que repapiejem de vells y decrepits.

Y que'n dirém de aquell altre refran: «*Llengua muda may fou batuda?*»

¡Ah! l'haguessen tingut present «*La España Católica*» y «*El Pueblo*» de Madrid que no 'ls haurian suspés per quinze dias!... ¡Se n' hagués recordat «*L' Imprenta*» de aquí á Barcelona, y no pagaria ab la mateixa pena, la mateixa culpá!...

Y qui sab!...

Pero ¡xiton! que are 'm recordo que també hi ha un refran que diu: «*Quan vejas la barba del teu vehé cremar, pósat la teva á remullar.*»

Entiendes Fábio lo que voy diciendo?

P. K.

BATALLARAS

REVISTA DE LA PREMSA BARCELONINA.

Lo *Diari* escribint en las cassillas de afecions atmosféricas, parlant dels vents, nort-est-oest: NEO.

La *Crónica* declarant que haventsehi acabat lo paper que acostumava á emplear, enxiquirá interinament lo seu tamanyo; de modo qu' está reduhida á un *petit paper*.

La *Imprenta* espatllada per quinse dias, y muda á causa de la suspensió que l'hi produhí la suspensió decretada pèl govern civil.

La *Independencia* parlant de la República francesa.

Y la CAMPANA no pòdent discrepar en res de las bandas de regiment ahont ja no hi ha ferrets ni campanillas, precisada á suprimir lo triangul y la campana de la cabecera. Com que 'l nostre partit ja no t' vinya es just que un órgano seu, no tinga *vingeta*.

Mes per xó, trempats com sempre.

Dissapte, 'l sant del avi.

Veteranos de uniforme pèls carrers, música tocant l' afarta-pobres, funció al Liceo á benefici dels idem, article de 'n Rafecas á la *Crónica*, y algun que altre fatori per las fondas de Barcelona.

Lo mon está subjecte á un sol arcano l' hivern tras de l' istiu: la monarquia detrás de la República vé un dia: tot cambia; mes no cambia un *veterano*.

Ha vist la llum ab lo títol de «*Avant*» un llibre de poesias catalanas del jóve Apeles Mestres, que bè mereix la pena de que un hom s'hi gastí la pesseta que val.

Escritas ab notable talent, en una forma racional, lluny de las exageracions rancias que amenassan de mort á la literatura catalana, tenen totas ellas un fi digne de aplauso, y 's recomanan per sas bonas qualitats, per la intenció que respiran, per la vivesa de sas imatjes, per lo civilizador de son objecte y en fi perque se encaminan á una regeneració de la literatura catalana.

Las recomeném á nostres lectors.

Un home nano deya sempre que veyá pas-sarne á un d' alt:

—Miréuvos los grandassassos: semblan casas de cinch pisos: naturalment l' últim pis es sempre 'l mes mal moblat.

Y un alt deya dels nanos:

—Mireulos: s' han quedat curts: son com una casa que no mes té subterrani, qu' enca-re está pitjor que un últim pis.

Un pagés d' Ordal, al veure aquests dias remoure 'l pis de la Rambla, deya:

—Vaya de barcelonins!... Are sembla que aquí al Passeig volen plantarhi cols per un cas de siti.

—No bon home: volen plantarhi carbassas.

—¿Carbassas?

—Sí: carbassas per l' istil dels caps dels que no saben arreglar un pis que quan ploga no hi haja fanch.

Ha sortit un romanso ab lo títol de «*Guerra de las as y las es.*»

Está escrit ab molta facilitat, y es de creure que de aquí á tresó quatrecentos anys, l'asump-to de que tracta, farà barrinar molt als sabis de aquell temps.

Parlant de la proclamació de la República francesa, recorda *L' Independencia*, las següents paraulas del discurs del Sr. Marqués de Molins, nostre embaixador en París, paraulas dirigidas á n'en Mac-Mahon.

«*Fransa y Espanya son duas naciones germanas subjectas á las mateixas influencias.*»

Pues... misté: no lo parecen.

Lo dia 24 de Febrer de 1848 la revolució vá derribar lo trono de Lluís Feliph: lo 24 de Febrer de 1875, l' Assamblea de Versalles proclama la República com á forma de govern definitiva.

Recomeném aquesta fetxa als amants de colleccionar efemérides.

Ocupantse 'l revistero de 'n *Brusi* de un drama estrenat á Madrid ab lo títol de «*Nuestra Señora de Atocha*,» diu que «*estriba en un fet miraculós y per lo tant... ¡CONVENCIONAL!*»

Are que som á la quaresma, y amants com lo qui mes de la tranquilitat de las ánimas, supliquém al Revistero que 's confessi de aquesta heretjia.

Diu que 'ls carlins del Nort están carregats de sarna.

Ja 'm sembla sentir al Terso, dihentlos:

—No apurarse muchachos: SARNA CON GUSTO NO PIGA.

FUNCIÓ DE TARDE.

Varen anar al Odeon la familia d' un obrer qu' eran marit y muller y dos fills, Tecla y Ramon. Un drama 's va executar ahont jugaban punyaladas, venenos y canonadas y sanch y fetje y... *la mar!*

Lo *galan jove* sorpren á la dama ab son cost, y 'l traïdor qu' es per allí diu ab irónich accent:

—«*Alfredo: ved la pureza*

»de vuestra esposa dó alcanza:
 »s'ólo os resta la venganza.
 —Oh! sí: esa quiero, esa.
 »Con tu sangre he de teñir
 «mis manos, vil seductor;
 »pues tú robaste mi honor,
 »en guardia: vas á morir.»
 Lo cosí treu l' espasi:
 lo galan ho fá també,
 quant la dona del 'n obré,
 que may ha vist cas així,
 puig es la primer' vegada
 que vèu una funció,
 s' aixeca plena de pó
 y á son marit espantada
 diu, estirantlo:—Pascual,
 agafa las criaturas
 y anémsen, no fem posturas
 perque aixó acabarà mal.

M. PALÁ.

REPICHS

FABULETA.

Un carlista tornantne del combat
 sense cap compassió vá escanyá un gat;
 mes ay, com molt bebia
 un gat terrible vá agafar un dia,
 un gatarro tant fort
 que de resultas l' hi vingué la mort.
 Bè diu aquell refrán, parlant en plata:
 á ferro mort aquell qui á ferro mata.

L. T. C.

CARRERS DE BARCELONA.

¿Quin es lo carrer que rellisca més?—Lo de la Cera.
 ¿Y 'l carrer que per anys que passin no será may vell?—Lo Nou.
 ¿Y 'l mes estret?—Lo carrer de Prim.
 ¿Y 'l carrer mes fret de tots?—Lo de la Neu.
 ¿Y 'l mes bèn abrigat?—Lo carrer de las Caputxas.
 ¿Y 'l carrer que no hi falta ni sobra res?—Lo de Sant Just.

Peroració cullida al vol de boca de un carlí.
 —«Triunfarém á pesar de tot, encare que siga menester que no quedi viu un espanyol dels que no pensan com nosaltres... Aixís de aquest modo lo nostre domini será perpetuo, y la cort del nostre rey, una cort-estable.»

¿No es veritat que la conquesta de un estable no val la pena de moure tant escándol?

En la taula de un café, dos catalanistas disputan.

Un d' ells:
 —Es dones y no donas: son es y no as.
 L' altre:
 —Es donas y no dones: son as y no es.
 Un amich dels dos que no s' hi embolica:
 —Homes no sè com sou aixís: una cosa tant tonta no val la pena de encaparrarshi. Ajuntevos tots, tant los de las as com los de las es.
 —Ca... ca... responen los catalanistas: si 'ns ajuntessim foram as-es.

Un carlí alabantse del sèu valor:
 —Jo en l' acció tal vaig tenir molta sanch freda.

Un altre l' hi respon:
 —Oh! Mes freda que jo es impossible: mira, á n' amí fins se 'm vá gelar.

Aquell mestre de totas las senmanas.
 —Noy: sabrias presentarme l' exemple de un silogisme?

—Prou.
 —Veyám, comensa:
 —Tothom qui te cap, ulls, orelles, boca, moviment y ánima es animal: es aixís que vos-

té te cap, ulls, orelles, boca, moviment y ánima, luego vosté es un animal.
 Lo mestre queda aplastat.

A Maella perque una dona ja de edat vá posar en dupte las victorias que 'ls carlins s' atribuhian, aquests van raparli 'l cap, y després d' emplomarla la varen passejar per la població.

La *fe* es una virtut qu' ensenya á creure tot lo qu' es diu, y are la pobra dona sabrá que cosa es *fe* y que cosa son carlins.

Pera donar una idea de la bondat de la collecció de «poesias» que ab lo títol «Avant» acaba de publicar lo jove poeta «APELES MESTRES», nos prenem la llibertat de copiarné la següent:

LO SANT Y LA PEANA.

FAULA.

Era 'l sant patró de un lloch en época llunyelana, un sant tal fet de un gran roch posat sobre una peana.

Quan devot algun creyent al davant s' hi agenollava, lo Sant ab agrahiment de la Peana 's burlava.

Aquesta alsantli las queixas l' hi deya ab to llastimos:
 —Perque humillantme t' engrèixas si de pedra som tots dos?

Y si t' infla per ventura véuret alt sobre 'ls demés, ¿t' hi veurias á eixa altura si es que jo no t' hi aguantés?

Peró 'l Sant ab orgull neci y en lloch d' atendre á tals véus, jreyal... reya ab gran despreci y apretava mes los péus.

Tant la pobra va enujarse y sufrí la pobra tant, que va resoldre venjarse —tant bon punt pogués,—del Sant.

En fi del mur ahont s' aferra s' enderroca per sos fins: cau lo Sant, rebot en terra y 's va rompre en mil bossins.

Soberans de qui las ganas son pujar del sol a ran, no humilléu vostras peanas, que si aguantan jibè prou fan!

—Los constitucionals se 'n venen á la situació... los radicals també, deya un alfonsí á un polítich honrat, que no 'n era.. y tú ¿quin partit prens?

Lo partit de riurem de tot.

Dels carlins las partidas ó catervas cap á Cervera van anar per cervas; mes com lo fruyt estava molt verdós, se 'ls vá tornar de plom, dintre del cos.

Es de pahir molt dur lo fruyt que no está encare bèn madur.

Un patriota que aspira á una plassa de burot, exposava en la corresponent sollicitut, entre 'ls sèus merits lo de haver derramat la sanch per la patria y l'ordre.

Avants de concedírseli la plassa, 's varen pendre informes, y resultá que vivint al carrer de Ponent en 1869, lo dia dels tiros, va ser tant lo canguelo que tingué, que hagueren de sangrarlo.

Y ell deya:—La sanch?... Cada hú tè 'l sèu modo de derramarla.

Molt se parla en aquests últims temps del célebre Cabrera.

Hi ha periódich de la situació que fins l'hi diu *Conde de Morella*.

¿Y pensar que nostres pares l'hi deyan *Tigre del Maestrazgo*!

Ah! Aixó 'ns porta á la barretina una recepta que podrá ser molt útil y humanitaria.

Recepta per fer tornar condes als tigres:—Se 'ls agafa y se 'ls casa ab una senyora inglesa. Es probat.

CANTARELLAS.

Dius que desganada estás
 fá molt temps hermosa Joana;
 donchs cásat ab mí y veurás,
 com may te faltar á gana.

U. G.

No 'm digas pas que m' estimas
 perque no 't puch creure, nena:
 vaig demanarte diners
 y vas donarme... ¡una pelal!

P. y L.

Qu'ets un angel Leocadia,
 m' ha dit ta mare algun cop,
 y jo qu' ets angel creuria:
 pero un angel.... bufadó.

A la Catedral Pauleta
 dius que vas perque ets devota;
 també hi vaig jo; pro entenémnos:
 al carrer de la Lleonal

P. B.

Lo pur amor que alimento
 es tant gran com tot lo mon...
 Sabs?... lo mon es una bola:
 donchs igual lo mèu amor.

L. T. C.

Deya un borni á un que tenia la vista molt bona.

—Jo ab un ull hi veig mes que vosté.

—Cá ha de veure.

—Si senyor, jo l' hi veig dos ulls y vosté á mi no me 'n véu mes que un.

Una senyora deya:

—Ay! jo no sé com s' ho fan: jo no podria estimar may á dos homes á la vegada.

—Ja té rahó l' Elvira, deya un altra al sentir-la: dos homes no mes no l'hi bastarian; ella al menos ne necessita quatre.

En una taula hi ha un gran convit.

Un pollo té al costat á una jamona. Desde que la véu se proposa conquistarla y comensa á tocarli 'l peuhet ab lo sèu.

La *jamona* cansada de tanta perfidia, se l' hi acosta á l' orella y l' hi diu:

—Repari Senyoret que avuy estreno las botinas, y que 'l mèu cor ja fá mes de vint anys qu' es estrenat.

—¿Quin ofici es lo que l' hi agrada mes Don Celdoni, preguntava un á un valenciá?

—A mí, responia aquest, el que m' agrae mes es el *de-wardiné*...

—Home donchs, fassi 'l favor de deixarme quatre duros.

Un hostaler á qui l' hi havian robat tots los diners que tenia, deya desesperat: —Donaria qualsevol cosa per saber qui m' ha robat.

Un carrater al sentirho.—Home, l' hi diu: jo 'u sé.

—Digau.

—Si 'm manteniu tres dias de franch, avans de martxar vos ho diré.

—Aceptat.

Al cap de tres dias:

—Puch saber qui m' ha robat?

—Sí.

—Qui m' ha robat donchs?

—Los lladres.

Arribo á casa de un amich y 'l trobo ab un notari.

—¿Qué fas l' hi dich?

- Faig testament.
- Vols morirte?
- Seria facil.
- Me 'n vaig...
- No... no... ja pots sentiro.

Y dirigintse al notari, exclama:—Desitjo que consigni que faig heredera de tots los meus bens a la mèva esposa, ab tal que al cap de l' any se casi ab un altr' home.

—Qu' ets ximple? l' hi dich jo. ¡Vaya una estravagancia!

—No 'u cregas: me respon. Jo estich convensut de que 'm moriré y ningú sentirá la meva mort: aixís casantse la dona, com que á mi 'm fá perterir, al menos lo segon home que tinga la sentirá.

EPICRAMAS

Lo jugador Pau Cigrany jugava ab tant bon auspici, que guanyá en menos de un any, hospital, presó y hospici.

Cert pesar á n' en Badia no 'l deixava sossegar: se féu carnicer y al dia viu felis ab son pesar.

A. F. O.

Conversa que un d' aquets dias un municipal tingué, ab un sócio que al carré tirá unas escombrarias: —Tirar res aquí no 's pot: de repetirho estich fart, y al batlle 'n donarè part..... —No; per mí donguili tot.

—Tinch la criansa molt sàbia deya una noya molt curra: y á mi 'm va dir la sèva àvia qu' era criada ab llet de burra.

P. B.

Déu patir de fam en Pep... —Perque ho dius?—Perque la Paula diu que empre qu' enrahona sol menjarse las paraulas.

B. V.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, los ciudatans Pere Botero, Ciri trencat, Un espanyol, A. S. Ll. y J. M. P. Sabadellench.

S' haurian d' arreglar las dels ciudatans Jenani, Manxaire y Poca Solta.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciudadá March Aureli. Lo càlcul aritmètic ja 'l teniam rebut de un altre: lo salt del caball molt facil: l' epigrama bé: veurem si 'l deixan passar.—Peret Tani. Aprofitarem l' anagrama.—Dos balga-balagas tarassenchs. No hem pogut aprofitar mes que lo que han vist y 'l problema.—Pere Botero. Hi anira alguna cosa.—Ciri trencat. La combinació dels anagramas no 'ns fá felissos.—Un espanyol. Lo seu es vell.—A. S. y Ll. Aprofitarem nna cantarella.—M. P. Sabadellench. Lo mateix que alguna cosa de lo molt que vosté 'ns envia.—Jenani. Aprofitarem un epigrama.—Manxaire. La poesia es molt forçada: hi falta billo.—Aragonés catalá. La mateixa combinació de la sèva xarada ja l' hem empleada en la Campana: los sauts molt bè; pero ab aquestos temps se 'ls té de dexar tranquils ó sino no 'ns hi deixarian á nosaltres.—U...!! Si podem arreglar lo geroglifich ab caràcters de imprenta hi anirá, lo mateix que la fuga: los logogrifos catalans no 'ns fan felissos.—Ciudadans Joan Joan, Oncle y nebot, Trepija espinas, Matéu Plis, Pau Bou, Badunguet, Bolet Escorsat, Un alfonsino, B. Fel y Mei, Dos Tabalots, Octavio Zaragoza, Nyela, Buridan, Amich de Morfeo, Carmelo, Un novici, Anónim, C. Félix, Federich Sisort y Poca Solta. Lo que 'ns envian aquesta senmana no pot aprofitarse.—Desahogat. Insertarem l' anagrama.—Perico Mataassé. Lo sonet está bè; pero atargaria massa la questió y tindria poca varietat pèl lector: aprofitarem la fuga.—D. Crispin y C.^a. Lo propi que 'l seu càlcul aritmètic.—Dos parents de lluny. En la forma regular envihin lo que vulgan y ho admetem ab gust.—A. F. O. Lo sonet perillós: los epigramas bè,—Boixompifag. Entesos: records de nosaltres.—M. Palá. Gracias per sa deferencia.—Dos sibochs. No 'ns aguada.—Vicentó. Es massa difícil.—Laua tibi Crispis. Com sempre hi ha en lo seu molta cosa aprofitable.—Recontratí etc. Home envihi repichs com lo que hem rebut y 'ns fará felissos.—Llumbrochs. La cantarella arreglable: lo demás no fia prou.—Blanch de Roe. L' últim epigrama bè: los altres verdejan.—Tirinaix. Calma home: l' epigrama iacou un pensament molt vell.—Gestus. En lo que 'ns envia hi ha pasta per fer una cosa molt bonica: mirarem de aprofitarho.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Pagaren lo gasto ab un ral columnari y se 'ls torná un ral y dos quartos.

2.ª PREGUNTA 1.ª—Lo dentista.

3.ª Id. 2.ª—Sort.

4.ª ANAGRAMA.—Soca—Casó—Asco—Osca—Cosa.

5.ª SALT DEL CABALL.

Si ha de enmidoná la Sila midó ab la Sila faré; la robi enmidonaré, y anirém a passeja: Si fa sol p' ssejaré sino a treballá anirém: y 'l temps així passarém, entre enmidó á y planxá.

6.ª GEROGLIFICH.—Una capsela blanca que s' obra y no 's tanca.

7.ª FUGA DE VOCALS:

Viva l' vi un bebedó decidit ne deya un dia, y mamant mamant moria al bel peu de un barrató.

8.ª FUGA DE CONSONANTS:

De gota en gota s' ompia la bola. (1)

9.ª XARADA 1.ª—E-le-na.

10.ª XARADA 2.ª—Llus-tros.

11.ª ENDAVINALLA.—Gall.

Totas las soluciones enterament ningú las ha endavinadas: telas menos las 3 y 8, Arago nes catala: menos las 3, 5 y 6, U...!! menos las 2, 5, 6 y 8. Nyela: han endavinat las 2, 4, 7, 9, 10 y 11, Joan Joan y Peret Tani, las 1, 4, 7, 9, 10 y 11, Federich Sisort: las 3, 4, 7, 9, 10 y 11, Desahogat: las 3, 4, 6, 7, 10 y 11, Perico Mataassé: las 2, 3, 4, 7 y 11, J. M. P. Sabadellench y M. M. C. Badaloni: las 2, 4, 7, 9 y 11, C. Félix: las 6, 7, 9, 10 y 11, Oncle y nebot: las 2, 7, 10 y 11, Pere Taps: las 4, 7, 9 y 11, Jenani: las 4, 7 y 11, Trepija espinas y Mateu Plis: las 4 y 11, Pau Bou las 7 y 11, Manxaire y Arturo de Mas: las 3 y 11, Poca solta: finalment la 3 no mes, Ramon Bató y Badunguet, y no mes que la 11 D. Crispin y C.^a y Bolet Escorsat.

ANAGRAMA.

No pots tot encar que sigas tot desde 'l cap als talons; tot fou un revolucionari: tot, opera; y altre tot un nom que té un verdader tot de significacions: l' argument de las comedias, órgans y tixits del cor, l' intringuis de las cosas, y moltas mes relacions que per conegudas, fora inútil l' explicació.

Sis paraulas en cinch lletras té l' anagrama, lector.

UN ESPANTOL.

PROBLEMA ARITMETICH.

$$\begin{array}{c} 2 \quad 1 \quad 2 \\ | \\ 1 \quad 1 \quad 1 \\ | \\ 2 \quad 1 \quad 2 \end{array}$$

Donat l' anterior quadrat en lo qual suma 5 cada un dels costats que 'l forman, anyadirhi las quatre xifras del mitj y fer que dit número cinch quedi inalterable.

CABALLERO ARTAGNAN.

FUGA DE CONSONANTS.

.o.. .o. .o.. .o. .o.o
.o .o.. .o o. .o .o.o

M. P. SABADALLECH.

FUGA DE VOCALS.

R.s.g.nt p.r.ts f.r.d.n
c.m r.t.l.ns l.s c.r.l.ns,
m.s s. l v.r. 'l g.t s' .sc.p.n,
q. ' d.g.n l.s c.r.v.r.ns.

ARAGONÉS CATALÁ.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina es la cosa que 'l que ho fá, ho fá per vendre: 'l que 'u compra no 'u necessita per ell, y 'l que 'u necessita ni menos pot veure' u?

DOS SIBOCHS.

2.ª ¿Que 's lo que fá un enamorat al demati avants de llevarse?

U...!!

(1) En alguns números de la senmana passada, sortiren algunas lletras equivocadas en esta fuga.

XARADA

I.

(MÚLTIPLE Ó COMPOSTA.)
Nova invenció.

Set paraulas set tots forman lo total aixis compost; té cada tot una silaba á veure si 'l comprens donchs.

Lo primer lo vèus en QUINTAS y TOT es lo mèu segon: es lo ters un petit número sis y cinch son tercé y dos.

Si seté lo colomista l' únich quart de sos coloms, per atrapar lo de unaltre, mogut per la enveja sols, podrás molt bèn aplica rli lo refran que forma 'l tot.

PEPA Y LOLA.

II.

Jo voldria ser total sols que al pensá hi tinch primera que no 'm digan animal, sens tenir cap hu-tercera ¿dos que m' esplico com cal?

PERRUQUER DEL BARRACON.

ENDAVINALLA.

Passo per tot Barcelona sense ser de ningú vist: bèn poch treball de dia pero si molt á la nit:

pujo per moltas escalas sens tocar los esglahons, encare no m' endavinas després de tantas rahons?...

PERE BOTERO

GEROGLIFICH.

FILL PENA FILL PENA

fill pena fill pena

GESTUS.

(Las soluciones en lo próximo número.)

ANUNCI.

FLOR DE UN DIA.

NOVELA BASADA EN EL BELLÍSIMO DRAMA
DEL MISMO NOMBRE

POR

D. MANUEL ANGELON.

(3.ª EDICION.)

Dos numerosísimas ediciones van ya agotadas de una obra que se hizo popular desde su primera aparicion al público.

Los muchos pedidos que nos asediaban tanto de América como del resto de España, y la carencia absoluta de ejemplares, nos han movido á publicar esta 3.ª edicion, con condiciones tales de baratura y buen gusto tipográfico, cual ya no puede exigir mas el público que nos favorece.

Bastará decir que la «Flor de un dia» que forma dos bellos y elegantes tomos en 8.º y que antes costaba 28 reales, se espnde hoy á 8 reales en Barcelona, y á 10 en el resto de España, franco de porte.

La venta en las principales librerias de esta capital, y para los envíos dirigirse á la Librería Española de Lopez, Rambla del Centro, número 20, tienda.

IMP. V. Y F. GASPAR, A TALFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.